

XXXIII. tečaj.

V Kamniku, majnik 1916.

5. zvezek.

Mariji, naši Kraljici.

Majnik jasni
tebi peva,
Božja Mati,
čista Deva,
o Marija
milostna!

Sèrce roma,
duša plava
li tebi Mati:
bodi zdrava,
o Marija
milostna!

Tvoje Dete
hoče dati
srečo dušam . . .
Prosi, Mati,
o Marija
milostna!

Tebi vdani
smo sinovi,
hčere tvoje:
blagoslovi,
o Marija
milostna!

H podobi na prejšnji strani.

P. V. K.

Podoba lesenega kipa, ki predstavlja Mater božjo kaker se je prikazala gergarski pastarici Uršuli Ferligojnici, je bila ob svojem času, namreč pred desetimi leti že natisnjena v „Cvetju“. Naj bo za desetletnico še enkrat, ker so se mej tem zveršile ž njo neke spremembe, zlasti pa še radi posebne znamenitosti, ki jo ji daje njena častitljiva starost.

Pervotno domovanje ji je bilo na slavni Sveti Gori, kjer so si verni, moleči pred njo, zadobivali obilne milosti, še preden je bila cerkev sezidana, torej že pred letom 1544. Ko je bila pa cerkev sezidana, tedaj bi vtegnil po pravici marisikedo misliti, da so ta kip postavili na veliki aljtar, ali temu ni tako, ker vemo, da je že tedaj oglejski patrijarh Grimani daroval novemu svetišču milostno podobo Matere božje, ki je bila postavljena na veliki aljtar; to je tista podoba, ki se je morala leta 1786. vmekniti sili časa ter bežati sè Sv. Gore, kamer se je šele po preteku sedmih let mogla poverniti. Frančiškani, ki so z Marijo vred morali bežati, se niso mogli z njo vred verniti, temuč so ostali v Gorici, odkoder so se l. 1811. preselili na Kostanjevico v samostan od ondod pregnanih čč. pp. karmelitov. Sè Sv. Gore so bili seveda vzeli seboj stari častitljivi kip Matere božje in ga potem prenesli tudi na Kostanjevico, kjer je še zdaj na molitevnem koru. Ko se je malo pred vojsko ta kor po potrebi popravil in zvikšal, ni bilo mogoče prezreti, da tudi kip potrebuje poprave. V teku let so ga menda večkrat prebarvali, da se je tako raznih barev preveč nabralo na njem in se je prvotna lepota in milina Marijina nekako zgubila. Znani goriški slikar Delneri je vse barve zmil in kip na novo poslikal ter dal Ježuščeku žezlo v roke, ker je videti, da ga je prvotno imel, odvzeli pa sta se božjemu Detetu in prečisti Devici kroni, ki jih prvotno nista imela in ste tudi bolj kazili, ko povzdigovali lepoto. Napravil se je tudi ob nogah Marijinih nov napis, ki po vsebini natančno odgovarja prejšnjemu in se prestavljen iz latinščine v naš jezik tako-le glasi: „V tej obliki se je Marija na gori Skaunizi,* imenovani zdaj (sveti), leta 1539 prikazala Uršuli Ferligoinizi,**

* Skalnici. ** Ferligojnici.

rekoč: Reci ljudstvu, naj mi na tem kraju hišo sezida in milosti prosi.

Pred tem kipom so do leta 1544 na Sveto Goro prihajajoči verni zadobili od blažene Device mnogo milosti.“

Ko je ravno ob prenavljanju videl ta kip v takih rečeh zelo izobražen mož, se ga ni mogel nagledati in je zagotavljal, da je najznamenitiši daleč na okoli.

Ko je po sili vojske prisiljena samostanska družina po večini zapustila Kostanjevico, tedaj je kip ondi ostal, ker ga radi njegove velikosti in zlasti trohljivosti v sedanjih razmerah ni lahko prenašati. Sicer pa ga nismo pustili brez skerbnihi varihov in zlasti ne iz brezbriznosti, temuč v trdnem zaupanju, da bo Marija se svojo močjo varovala molitevni kor, s tolikimi stroški popravljen in polepšan. Hvala ti, prečista Devica, do zdaj si ga, varuj ga še dalje in stori, da se kmalu začne vzdigovati z njega proti nebu skupna molitev Tvoje družine; vnovič zbrane!

Podoba, ki jo je daroval patrijarh Grimani svetogorskemu svetišču, je, kaker smo rekli, prišla zopet nazaj na svoje mesto, kjer je ostala vseskozi do začetka sedanje vojske z Italijo, ko so se morali frančiškani, ki so se bili l. 1901 vnovič naselili na Sveti Gori, s podobo Marijino vred umekniti s priljubljenega jim kraja. Zadnji binkoštni torek proti večeru je bilo, ko so odhajali težkih korakov in še težjega serca sinovi sv. Frančiška se Sv. Gore iskat strehe po drugih samostanih. Milostna podoba jo je za prvi čas dobila malo pod Sv. Goro v gergarskem župnišču, odkoder pa jo je radi večje varnosti naš hrabri p. Frančišek odnesel v Ljubljano, kjer je zdaj v frančiškanski cerkvi izpostavljena javnemu češčenju na stranskem aljarju sv. Deodata.

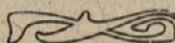
Pobožnosti v velikem travnu ali majniku.

Mesec maj je posvečen Materi božji; ako nji v čast opravljaš kake pobožnosti bodisi z drugimi v cerkvi ali pa sam n. pr. premišljevanje, šmarnice, ali molitve, prejmeš vsaki dan

300 dni odpustka, za ves mesec pa popolni odpustek enkrat v mesecu ali pa še 1. junija. Za ta popolni odpustek je treba še opraviti sveto spoved, prejeti sv. obhajilo in moliti v cerkvi za odpustek. (Pij VII. 21. marcija 1815 in 18. junija 1822). Ako želiš prejeti kako posebno milost po Mariji od Jezusa, treba, da jo prav častiš. Varuj se namreč vsega, kar ji ni všeč, greha, in posnemaj Marijo v njenih čednostih, zlasti v čednosti, ki je tvojemu stanu primerna.

Za to pobožnost imaš na razpolago mnogo molitvenikov v našem jeziku, znanih pod imenom „šmarnice“.

2. Tretjo nedeljo po veliki noči se začne šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojzija Goussierja, s popolnim odpustkom. Sveto spoved in obhajilo že v sobotah lahko opravljaš, ob nedeljah pa dotično premišljevanje ali druge primerne molitve. *P. A. F.*

Vaja v molitvi po zgledih svetnikov.

P. A. M.

V. POGlavJE.

Moliti moramo v imenu Jezusovem: pobožno in ponižno.

Mnogh molitve niso vslišane, ker se pri svojih molitvah ne sklicujejo in ne zanašajo na zasluženje Jezusovo, ker ne molijo v imenu Jezusovem. Pri svojih molitvah sicer zelo zaupajo v mogočno priprošnjo preblazene Device Marije, svetnikov in svetnic božjih, kar je seveda prav, ali pri tem pozabijo na zasluženje Jezusa Kristusa. Vedeti moramo, da ima priprošnja preblazene Device Marije, svetnikov in svetnic božjih vso moč le od zasluženja Jezusovega terpljenja in njegove smerti. Zakaj vedno ostanejo resnične besede sv. aposteljna Petra: „Nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, v katerem bi mi mogli zveličani biti.“ (Dj. apost. 4, 12).

Ako torej hočemo, da bo Bog naše prošnje vslišal, je potrebno, da prosimo v imenu Jezusovem, čeravno ni potrebno, da bi mi vselej izgovorili besede: Prosim te v imenu Jezusovem.

Prepričani pa moramo biti, da nam Bog vse milosti deli z ozirom na zasluženje svojega ljubega Sina in zato se moramo pri svojih molitvah sklicevati in zanašati na to zasluženje našega Zveličarja. Jezus Kristus je sam svoje aposteljne in učence tako učil, rekoč: „Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal. Do sedaj niste nič prosili v mojem imenu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“ (Jan. 16, 23. 24).

Tudi sv. cerkev, naša mati in učiteljica sklepa vse svoje molitve, bodisi da se neposredno obrača h Bogu, ali pa prosi po priprošnji preblažene Device Marije, svetnikov in svetnic božjih, ter končava z besedami: Po Kristusu Gospodu našem. Preden je šel naš Gospod in Zveličar v nebesa, je izročil svojim aposteljnom in učencem velike moči in oblasti, ketere pa naj izveršujejo v njegovem imenu. Rekel jim je: „V mojem imenu bodo hudiče izganjali, nove jezike govorili, kače prijemali in ako kaj strupenega pijejo, jim ne bo škodovalo, na bolnike bodo roke pokladali in bodo zdravi.“ (Marka 16, 17. 18). V tem presvetem imenu je sv. apostelj Peter storil velik čudež, ko je rekel od rojstva hromemu: „V imenu Jezusa Kristusa nazareškega vstani in hodi!“ (Dj. apost. 3, 6). V tem presvetem imenu je sv. apostelj Pavel izgnal hudobnega duha iz obsedene deklice rekoč: „Zapovem ti v imenu Jezusa Kristusa iti iz nje. In je izešel tisto uro.“ (Dj. apost. 16, 18).

Mogočno je tedaj ime Jezusovo, in ako bomo mi svoje prošnje podperli sè zasluženjem Jezusovim, bomo gotovo vslišani, ako bomo le prav in za prave reči prosili. Prošiti pa moramo pobožno.

Pobožno molimo, keder pri molitvi mislimo na Boga in se koliker mogoče varujemo raztresenosti. Keder molimo, z Bogom govorimo. Spodobi se torej, da mislimo na to, kaj in kako govorimo, kaj in kako prošimo. Ako bi stopili pred posvetnega kralja in ga prosili za kako milost, o kako bi pazili na to, da bi mu svojo prošnjo lepo povedali; ali pa ne zasluži te pazljivosti in zbranosti kralj nebes in zemlje?! Moliti raztreseno, mej molitvijo pečati se prostovoljno z drugimi rečmi in skerbmi tega sveta, se ne pravi Boga častiti, temuč žaliti. Takí prosivci in častivci zaslužijo ono očitjanje, katero je Jezus pri neki priliki spregovoril farizejem rekoč: „Hinavci! Prav je prerokoval od vas Izaija rekoč: „To ljudstvo me časti z ustnicami, njih serce pa je daleč od mene.“ (Mat. 15, 7. 8). Kaker se za vsako važno opr-

vilo pripravimo, moramo tudi za molitev svoje serce pripraviti. Zato nas opominja sveti Duh: „Pred molitvijo pripravi svojo dušo in ne bodi kaker človek, kateri skuša Boga.“ (Sir. 18, 23). Ravno tako nas uči naš božji Učenik, ko pravi: „Ti pa, keder moliš, pojdi v svoj hram, zapri duri in moli svojega Očeta na skrivnem.“ (Mat. 6, 6). Seveda smo siromašne slabe stvari in naša raztresenost je velika. Vender storiti moramo, kar je v naši moči. Prosimo pred molitvijo Boga za milost, da bi ga mogli vredno, pobožno in zbrano počastiti. Ako nam misli kam dtugam uidejo, se hitro zopet zberimo in pomislimo, da nas Bog gleda in posluša, da so naši angelji pripravljene, sprejeti naše molitve in jih nesti pred tron božji. Spomnimo se na božjega Zveličarja, s koliko pobožnostjo je on molil na Oljiski gori in združimo svoje molitve ž njegovo molitvijo. Bogu bo naša molitev všeč, ako le nismo prostovoljno raztreseni.

Sv. Brigita je zelo terpela, ker so jo mej molitvijo motile razne misli in skušnjave. Potolažila jo je sama preblažena Devica Marija: „Hči moja! naj te mej molitvijo ne bega keterakoli skušnjava. Ostani le stanovitna v tem, da želiš, se trudiš in si prizadevaš, dobro moliti. To tvoje prizadevanje ti bo v molitev všteto. Če tudi ne moreš iz glave izbiti hudobnih in gerdih misli, boš vender prejela nebeško krono za trud, ki ga za to imaš. Tudi nadležne skušnjave ti bodo v dušni prid, ako vanje ne privoliš.“

Ako torej hočemo pobožno moliti, se moramo za to pripraviti in mej molitvijo skušati, ohraniti se v sveti zbranosti.

Ako je sv. Frančišek stopil v cerkev, je rekel: „Vse posvetne misli in opravila ostanite tukaj pri vratih in ko zopet venkaj pridem, vas bom zopet k sebi vzal.“ Molil je tako pobožno in zbrano, da ni poznal nobene raztresenosti, ker mislil je, da mej molitvijo nobenega družega ni zanj na svetu, ko Bog in on sam.

Sv. Alojzij si je na vso moč prizadeval, da je molitve z največo pobožnostjo opravil in zarad tega je dobil od Boga velik dar pobožnosti in zbranosti. Sv. Levtegardis je rekla, da moramo posnemati očaka Abrahama, ako hočemo pobožno moliti. Ko je šel ta sveti oćak na goro, da bi tamkaj na povelje božje daroval svojega sina, je pustil na znojju gore hlapca, osla in vse, kar ni bilo za daritev potrebno ter rekel: „Keder bova zmolila, se bova vernila k vama.“ (I. Mojz. b. 22, 5).

Sv. škof Ludger je bil pri molitvi ves prevzet od veličanstva božjega ter je enkrat enemu duhovniku, s katerim je skupaj opravljaj cerkvene molitve, naložil ostro pokoro, ker je šel ta venkaj, da bi opravil neko delo pri peči, ki se je močno kadila. Pri tej priliki je rekel sv. škof: „Tisti, ki hoče prav moliti, se mora postaviti v pričujočnost božjo, vsa njegova duša mora biti tako prevzeta od veličanstva neskončno svetega Boga, da ne pusti do sebe nobenega vtiska od zunanjega sveta.“ Ravno tega svetnika je enkrat obiskal mogočni cesar Karelj Véliki. Prišel je prav zgodaj, ko je bil svetnik ravno pri molitvi. Ko mu cesarjev strežaj pove, da želi cesar ž njim govoriti, mu je odgovoril, da ni dolžan posvetnemu kralju na ljubo zapustiti kralja nebes in zemlje, ter je molil naprej. Cesar pošlje strežaja še v drugič in tretjič, pa svetnik je vedno enako odgovoril. Po končani molitvi pride svetnik k cesarju, kateri je postal že nejevoljen, in mu reče: „Milostni gospod! Ko ste mi velevali, sprejeti težko škofovsko službo, ste mi takrat prav toplo priporočili, naj se vedno bolj oziram na Boga ko na vas in vsacega družega človeka. Ker sem pa bil ravnokar v pogovoru z nebeškim kraljem, sem . . .“ Cesar mu ni pustil dalje govoriti, temuč prijazno mu reče: „Vi ste v vseh rečeh pravi mož, kakeršnega hočem jaz imeti.“

Tako so svetniki delali in se obvarovali prevelike raztresečnosti ter molili tudi cele ure pobožno in zbrano. Zavedali so se, da Najvišjega prosijo, da se z Gospodom pogovarjajo, da povelečjujejo Boga, kralja nebes in zemlje.

Moliti moramo ponižno.

Bog je le-ponižni molitvi obljubil vslišanje. Zato moramo biti pri molitvi prešinjani od svoje nezmožnosti in siročine; spoznati moramo, da brez božje pomoči ničesar ne premoremo, da bi bili brez milosti božje po pravici vekomaj pogubljeni in da moremo to milost le od božjega vsmiljenja po zasluženju Jezusa Kristusa dobiti; spoznati in pripoznati moramo, da mi sami od sebe nimamo družega kaker greh in da nismo vredni stopiti pred Boga. Govoriti moramo po zgledu ponižnega cestinarja: „Bog bodi milostljiv meni grešniku.“ (Luk. 18, 13). Govoriti moramo se zgubljenim sinom: „Grešil sem zoper nebesa in zoper tebe, nisem več vreden tvoj sin imenovan biti.“ (Luk. 15, 21). Govoriti moramo se sv. Petrom: „Gospod, pojdi od mene, ker sem grešen človek.“ (Luk. 5, 8).

Tako so molili svetniki že v stari zavezi.

„Judita je šla v svojo molitvenico ter je ostro oblačilo oblekla in je svojo glavo s pepelom potresla in je padla pred Gospoda ter je vpila h Gospodu.“ (Judita 9, 1). — „Kraljica Estera je pribežala h Gospodu... In ko je bila slekla svoja kraljevska oblačila, je oblekla oblačila joku in žalovanju primerna in je namestu raznih mazil s pepelom glavo potresla in svoje telo s postom poniževala in vse kraje, kjer se je prej po navadi razveseljevala, je s populjenimi lasmi natrosila in je prosila Gospoda...“ (Ester. 14, 1—3). — Ezdra je mej večerno daritvijo vstal iz svoje žalosti in s preterganim plaščem in sukno padel na svoja kolena in je razpel svoje roke proti Gospodu svojemu Bogu in rekel: Moj Bog, osramočen sem in sramujem se h tebi vzdigniti svoje obličje. (I. Ezdra 9, 5). — Mogočni kralj Salomon je stopil pred altar Gospodov vpričo Izraelovega zbora in je povzdignil svoje roke proti nebu in molil prelepo in dolgo molitev. (III. Kralj. 8, 22). — Ninivljani so se od največega do najmanjšega ostro postili, oblekli se v raševnik in prosili Boga vsmljenja in odpuščanja. (Jona 3).

Zgled ponižne molitve nam je dal sam Sin božji Jezus Kristus, naš nebeški Učenik, ki se je na Oljiski gori v znamenje največega poniževanja pred svojim nebeškim Očetom vergel na svoj obraz in dolgo molil. — Njega so posnemali vsi njegovi zvesti učenci. Sv. Peter je padel pred njegove noge in z veliko ponižnostjo rekel: „Gospod! Pojdi od mene, ker sem grešen človek!“ (Luk. 5, 8). Kako je Zveličarju dopadla ponižna prošnja stotnika: „Gospod! Nisem vreden, da greš pod mojo streho, temuč reci le z besedo in moj hlapec bo ozdravljen.“ (Mat. 8, 8). Jezus se je začudil toliki veri in je prošnjo čudežno vslišal. Kako mu je dopadla prošnja kananejske žene: „Gospod! Saj tudi psički jedo drobtine, ki padajo od mize njih gospodov.“ Jezus ji je rekel: „O, žena! Velika je tvoja vera. Zgodi se ti, kakor hočeš.“ (Mat. 15, 27. 28). — Sv. Štefan je kleče molil za svoje sovražnike. (Dj. apost. 7, 60).

Tako so nas svetniki učili resnico, da Bogu le ponižna molitev dopade. „Molitev ponižnega oblake predere in se ne vtolaži, dokler se tja ne približa in ne odstopi, dokler je Najvišji ne pogleda.“ (Sir. 35, 21). „Bog se napuhnjenim vstavlja, ponižnim pa daje milost. Ponižajte se tedaj pod mogočno roko božjo, da vas poviša ob času obiskanja.“ (I. Petr. 5, 5. 6).

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

P. A. F.

§ 5.

Kako bodi pri svetem obhajilu in kako si dolžna častiti presveti zakrament.

Kako se treba dobro spovedovati in obhajati, pišem v prvem delu te svete priročne knjige, le pazljivo prebiraj; kar hočem tu povedati, ako želiš, je, da ti razložim eno svojih misli. Dovolj, da ti jo zaupno razodenem. Dan svetega obhajila je za te dan mučeništva; kaj ne? Ali ni res, da si se že naveličala tega angeljskega kruha? O sirota! ali veš, kaj bi zaslužila? Da bi se tebe tudi Kristus naveličal; tega seveda ne, ker je preveč dober in preveč hrepeni, da bi ga z ljubeznijo prejemala v tem božjem zakramentu. Iz tega namena se poda na tako dolgo pot, iz nebes stopi na zemljo zaradi tebe, zaradi tebe se izpostavlja tolikemu onečaščenju in zaničevanju, katero mu delajo v tem božjem zakramentu. Zakaj ne vstrežeš tedaj toliki ljubezni? Zakaj mu ne izkazuješ tega veselja in ga pogosto ne prejemaš v svoje serce, ko sam terdi, da nahaja v tvojem sercu vse svoje veselje? Razen tega je še najbolj zdaten pripomoček, da postaneš sveta, ako pogosto hodiš k tej angeljski mizi. Sveti Frančišek Saleški pripoveduje svojim redovnicam to-le priliko. Veste-li, zakaj so zajci na gorah po zimi beli? Zato ker ne vidijo in ne jedo družega kaker sneg;* ravno tako boste tudi ve, predrage hčere, ker gledate in pogosto zavživate lepoto in čistost tega presvetega zakramenta, postale vse lepe, vse čiste, popolne in svete. Sveti aposteljni, sveti mučenci in prvi kristijani so se obhajali vsaki dan. Ravno tako je sveti Pavlin vsaki dan obhajal svoje redovnike; sveti Apolon, opat in duhovni oče petsto redovnikov, ni hotel, da bi zavžili telesno hrano, ako niso prej prejeli sveto obhajilo. Kaj porečeš h tem lepim zgledom? Že vem, da

* To seveda ni nikaka prirodoslovna resnica, temuč le lepa primera ali pesniška prispodoba, ki ima namen pojasniti višjo resnico. Modra narredba Stvarnikova pa je, da imajo slabotne živali barvo podobno naravi, okolici, kjer žive, tako jih mnogi sovražniki ne morejo najti in pokončati.

imaš pripravljenih sto izgovorov, pa pripravljen sem vse te ovreči.

„Ne čutim tiste pobožnosti, ketera se zahteva, in vedno sem enaka in padam v ravno tiste majhine grehe.“ Ravno zato moraš pogosto prejemati sveto obhajilo, ker Bog te varuje majhinih grehov in obvaruje smertnih; in dasi-ravno ni precej videti velike koristi, nič na tem; obhajaj se, in če druge koristi ne boš imela, vsaj v večje zlo ne boš padla.

„Dozdeva se mi, da se bolj pazljivo in bolj pobožno obhajam, ako redko pristopim k svetemu obhajilu.“ Gdor redko je, je sicer z večo slastjo, bo pa vedno bolj hujšal; ravno taka se godi tistemu, ki se redko obhaja. Zakaj, ker mu primanjkuje te nebeške hrane, mu primanjkuje tudi moči v duši in je vedno v večji nevarnosti grešiti.

„Ne vtegnem se pripraviti.“ Čas ti bom našel jaz; posnemaj svetega Alojzija Goncago, ki je svoja obhajila tako vredil, da je bilo eno priprava na drugo. Vsa svoja dobra dela, ketera je opravljal dva ali tri dneve pred obhajilom, je imel za pripravo na sveto obhajilo; tako tudi ti ravnaj, vse svoje službe in dela opravlaj samo zaradi Boga in vse mu daruj v pripravo; in to bo že lep začetek pravega razpoloženja. Razen tega pojdi že predvečer bolj zgodaj v svojo sobo, varuj se klepetanja, beri kako pobožno knjigo; drugo jutro bodi bolj marljiva; opravi kako zatajevanje in imej čisto vest, kaker da bi morala iti k svetemu obhajilu vsako uro. Tako je delala sveta Marija Magdalena Páciška; ko je nekoč testo za kruh mesila, je pozvonilo za sveto obhajilo, tekla je kar s testom v roki, da bi prejela Jezusa in se je nato zameknila.

„Nisem vredna, ker sem vedno zelo raztresena.“ Le počasi, treba si je dobro izprašati vest, ako si, človeško govorjeno, brez madeža smertnega greha v stanu milosti božje; ako si, smeš pristopiti k sv. obhajilu; opravi svojo navadno pripravo; ako tudi ne prav dobro, boš vendar vedno imela kako korist, ker boš vedno bolj množila milost božjo; drugače pa tudi sama presveta Devica ne bi bila vredna, v ostrem pomenu besede, ne zaradi tega, ker ni imela obenega greha, temuč zaradi neskončnega razločka mej vrednostjo Stvarnikovo in mej zasluženjem stvari. Nekega dne so se pogovarjale nune pred neko pobožno dominikanko o tej težavi, da niso vredne svetega obhajila. Ta jim je odgovorila: Ravno zato, ker nisem vredna, bi šla zdaj h

papežu, če bi mogla in ga prosila, da bi se smela trikrat na dan obhajati. Zakaj upam, da bi bila vedno bolj vredna, če bi pogosto prejerala sv. obhajilo.

„Morala bom dati Bogu odgovor o tolikih obhajilih, ketera prejemam.“ Odgovor boš dala tudi od onih, katerih nisi prejela, ketera bi pa lahko, ali opuščaš jih iz gole vнемarnosti in neketera tudi včasih opustiš, ketera bi morala prejemati po samostanskih predpisih, v pohujšanje vsem drugim redovnicam, ki gledajo tvoje nerazpoloženje in se ne malo čudijo.

„Ali, moj duhovni oče, kako morete želeti, da bi šla k svetemu obhajilu s tako oteženo vestjo, ker imam na sebi toliko nepopolnosti, pogreškov in majhnih grehov, v ketere zopet padam po opravljeni spovedi?“ Sveti tridentinski zbor zahteva od nas za vredno prejetje svetega obhajila, da nam vest ne očita smertnega greha; nepopolnosti, pogreški in majhni grehi pa nas ne zadržavajo od mize božje. Svetujem pred svetim obhajilom spovedati se vseh majhnih grehov; ako pa po sveti spovedi po nesreči storiš kak majhin greh, ni se treba verniti k spovedniku in ga nadlegovati, temuč obudi kesanje in pojdi k svetemu obhajilu. Nekega dne se je Franciška Rimska pripravljala za sveto obhajilo, kar ji hudi duh zašepeta: „Kako se prederzneš prejeti brezmadežno Jagnje ti sirota, ki imaš toliko majhnih grehov in delaš tolike nepopolnosti?“ Svetnica mu je pljunila v obraz; na to se ji prikaže presveta Devica in ji reče: „Prav si storila; zakaj majhni grehi in nepopolnosti te ne smejo odvrčevati od pogostnega svetega obhajila, temuč te morajo še spodbujevati, ker boš nahajala v svetem obhajilu zdravilo za svoje slabosti.“

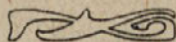
„Duhovni oče, moj spovednik noče in nima serčnosti za toliko svetih obhajil.“ Ako noče spovednik, vbogaj ga in se zateci k Bogu in mu reci: „Gospod, rada bi se večkrat obhajala, toda pokorščina mi ne dovoljuje.“ Nadomestuj z duhovnim obhajilom, kaker sem ti priporočal v prvem delu. Vedi pa, zakaj noče spovednik! Ker ne hrepeniš zelo po tem nebeškem kruhu. Kaj stori otrok, ko je lačen? Gre k materi in jo prosi: „Mama, kruha, mama, kruha,“ dokler ga mati ne pomiri in mu ne da zaželjenega kruha. Ako boš tudi ti v sveti ponižnosti svojega spovednika prosila, kè bi ti odrekel, ti bo morebiti dovolil sveto obhajilo, ko bo videl, da tako hrepeniš po tem nebeškem

kruhu. Bojim se pa, ker si tako merzla, da ti bo všeč, ako ti spovednik ne bo dovolil.

Če bi bil pa tvoj spovednik mej tistimi, ki zahtevajo od svojih spovedancev angeljsko življenje, brez vseh pogreškov za sveto obhajilo, želim, da bi premislila priliko našega Gospoda Jezusa Kristusa pri svetem Lukežu, keder so pripeljali k mizi vboge, hrome, slepe in kruljave. (Luk. 14, 21). Gospod hoče reči, dasiravno ste vbogi v pobožnosti, slabotni v čednostih, slepi v božjih rečeh in šepavi na poti popolnosti, se vender sè zaupanjem bližajte moji mizi in dobivali bodete od nje veliko okrepčavo za svoje slabosti. Ako nas tedaj sam Jezus opominja, da naj se pogosto obhajamo, hočemo mari mi več razumeti? Želim, da bi mi tvoj spovednik povedal, v katerih samostanih boljše živijo? Ne bo mi zanikal, da ravno v tistih, kjer bolj pogosto prejemajo sveto obhajilo. Pa, kaj pravim, v samostanih, v vsi cerkvi opazujemo, da čim merzleji so bili verni in čim redkeje so prejeli svete zakramente, tim več hudobije in greha je bilo v nji. Ko je pa Bog poslal sv. Ignacija Lojolskega, svetega Filipa Nerija in druge svetnike, ki so vpeljavali pogosto prejemanje svetih zakramentov, se je veliko zboljšalo npravno življenje. Odgovorila mi boš, da tudi naši časi niso brez hudobnežev. Prav res je; ako pa dobro opazuješ, kateri so ti? Ravno tisti, ki ne prejemajo svetih zakramentov; in ako so v vašem samostanu neketere zelo mlačne, glej vzrok, ker nočejo pogosto prejemati svetega obhajila in se s tem zavezati, da bodo bolj duhovno in pobožno živele. Dobro vem, da se ne vjemata obhajilo in neredno prijateljstvo. Glej, zakaj ne skerbijo, da bi pogosto prejele sv. obhajilo. Zato, ker hočejo bolj prosto živeti. Sklenem, ako ljubiš svojo dušo, ne opusti obenega obhajila, ki je dovoljeno v vašem samostanu; (nočem pa, da bi se v vašem samostanu navade spremenile). Ako je dovoljeno večkrat se obhajati, le pojdi k svetemu obhajilu; prej pa opravi sveto spoved, in glej, da bo imela vse reči in lastnosti, o katerih govorim v prvem delu. Opravljaj pripravo tako, kaker je predpisano in potem prejmi sv. Rešnje Telo, pa naj si vsaka misli, kar hoče. Gotov sem, da se zaradi tega ne boš kesala na zadnjo uro.

Želel bi, da bi dvojno korist prejemala iz svetih obhajil; prva je lep zgled, keterega moraš dajati čez dan svojim sestram, da bodo vse iz tvojega vedenja spoznale, da si zjutraj bila pri svetem obhajilu. Druga korist bodi v tem, da boš večkrat čez

dan obiskavala Jezusa v presvetem zakramentu. Kaj dela prijatelj? Večkrat obišče svojega ljubljenega; zjutraj mu želi dober dan, zvečer lahko noč, po dnevu gre večkrat k njemu. Ravno tako moraš tudi ti delati; obiskuj svojega ženina v presvetem zakramentu; v svoji pobožnosti se ravnaj po grofinji Ferijski, ki je ko vdova stopila v red svete Klare. Vsa njena zabava je bila pred altarjem, kjer se je razveseljevala sè svojim Jezusom, biva-jočim v presvetem zakramentu; zato so jo imenovala nevesto presvetega zakramenta. Nekega dne jo vpraša imenitna gospa, njena sorodnica, kaj neki dela in kaj misli, ko je tako dolgo pred Najsvetejšim? Odgovorila je: „Tukaj bi bila vso večnost; ali ni tukaj naš dobri Bog? O, veliki Bog! Vi me vprašate, kaj da tukaj delam? Ljubim ga, hvalim, zahvaljujem, darujem se mu in ga prosim. Kaj dela siromak pred bogatašem? Kaj bolnik pred zdravnikom? Kaj žejni pri čistem in bistrem studencu?“ Tako se je pogovarjala ta božja služabnica, ti pa ne veš, kaj bi delala. Vzbudi se tedaj in glej, da bo kor za te kraj veselja; pogosto obišči presveto Rešnje Telq, in pri vsakem obiskovanju večkrat daruj nebeškemu Očetu Jezusovo Kri. Videla boš, da bo očitvidno rastla tvoja ljubezen po tem pogostem obiskovanju. Ni pa še dovolj samo začeti to pobožnost, temuč treba tudi vstrajati do konca; znan je namreč pregovor: Gdor vstraja, zmaga.

O izrednih milostih tretjega reda.

P. S. Z.

(Dalje.)

3. O odpustkih.

Tretji red je najbogatejša zakladnica odpustkov. V to zakladnico je položil Leon XIII. obilni zaklad odpustkov, še več jih je pa pridejal Pij X. Brez pretiravanja smemo reči, da je tretji red na odpustkih mej vsemi cerkvenimi redovi, družbami, bratovščinami najbogatejši.

Najprej omenimo o odpustkih nekaj splošnega, kar mora biti vsakemu znano.

Znano je, da se z odpustki ne odpuščajo ne grehi, ne večne kazni, ampak le časne kazni, ki jih z grehi zaslužimo in jih moramo zbrisati, ali s pokoro na tem svetu, ali pa s terpljenjem v vicah.

Znano je tudi, da se v zadobljenje odpustkov zahtevajo tri stvari: stanje milosti, namen in izpolnjenje pogojev. O tem naj omenimo na kratko sledeče:

1. Stanje milosti. Kdor hoče dobiti kakeršenkoli odpustek, mora biti v posvečujoči milosti božji, ali drugače rečeno, biti mora brez smertnega greha. Kdor živi v smertnem grehu, ne more dobiti obenega odpustka, ker ni živ ud sv. cerkve, ampak mertev. Saj tudi suha veja ne dobiva soka iz debla drevesa in če ga dobi, se v nji posuši in ne daje življenske moči. Časnih kazni se ne moremo rešiti s pomočjo odpustkov, če se sami nočemo prej rešiti večnih kazni s pomočjo zakramenta svete pokore, ali s popolnim kesanjem združenim s terdno voljo pri prvi priložnosti opraviti dobro sv. spoved. Če je kedo v smertnem grehu in hoče dobiti odpustek, mora opraviti dobro sv. spoved, ali če to takrat ni mogoče, mora obuditi popolno kesanje in imeti terdno voljo pri prvi priložnosti — vsaj v par dneh — opraviti sv. spoved. Sploh se pa priporoča v zadobljenje odpustkov obujenje popolnega kesanja vsem, ker je v zadobljenje odpustkov potrebno skesano serce.

2. Drugo, kar je v zadobljenje odpustkov potrebno, je namen dobiti jih. Namen je neobhodno potreben, ni pa treba, da bi morali ta namen ravno v tistem trenutku obuditi. Namen velja toliko časa, za koliker časa ga kedo obudi in se mej tem ne prekliče. — Če ste pri jutranji molitvi obudili namen vdeležiti se vseh odpustkov, ki so podeljeni za dobra dela, katera opravljate v teku dneva, ste deležni vseh odpustkov, ki so združeni z dobrimi, mej tistim dnevom opravljenimi deli. Če napravite dober namen za odpustke v nedeljo, ali kateri drugi dan, za celi teden, ali mesec, ste deležni vseh odpustkov mej tistim časom podeljenih in dovoljenih, če ste opravili druge vse predpisane pogoje.

Če želite kaki odpustek darovati dušam v vicah, morate za to obuditi poseben namen, namreč darovati ta odpustek, ali odpustke tega dneva, ali tjedna, dušam v vicah, ali tej ali oni duši, ki jo sami določite. Tudi ta namen lahko obudite, ali vselej po-

sebej, ali zjutraj za celi dan, ali katerikoli dan za celi teden, mesec, za daljšo ali krajšo dobo.

Neketeri obudijo namen darovati odpustke za najbolj zapuščene duše, ali za tiste, ki pomoči najbolj potrebujejo, ali za one, ki zavoljo njih kaj terpijo (n. pr. vsled pohujšanja, nemarnosti itd.), ali za duše gotove župnije, družine, tretjeredne skupščine, za tiste, ki so zadnji teden vmerli itd.

3. Kedor hoče biti deležen milosti odpustkov, mora izpolniti pogoje, ali z drugo besedo: opraviti mora dobra dela, ki so v zadobljenje odpustka predpisana.

Ta dobra dela mora vsak sam opraviti; le kjer je predpisana miloščina, jo smejo dati stariši namestu otrok, ali višji za svoje podložne, drugi jo pa morajo dati sami iz svojega.

Opraviti je treba predpisana dobra dela natančno, v določenem času in v spokornem duhu. Nič se ne sme opustiti in nič spremeniti.

Če je predpisanih več dobrih del, n. pr. sprejem sv. zakramentov, obisk cerkve, molitev, se smejo ta opraviti v poljubnem redu, samo da se vsa opravijo v določenem času.

Z molitvami, ki so že drugače zapovedane, se ne zadosti pogoju za odpustke, n. pr. duhovnik z opravljanjem brevirja in dosledno tudi tretjerednik z redovno molitvijo. V zadobljenje odpustka je treba še posebej opraviti predpisane molitve. Sè vsemi dobrimi deli, ki niso zapovedana, se pa zadosti pogojem za odpustke.

Navadna dobra dela za popolne odpustke so: vredna spoved in sv. obhajilo, molitev, večkrat tudi obisk cerkve. Naj sledi o teh poglobitno.

1. Spoved in sv. obhajilo se zahtevata skoraj pri vseh popolnih odpustkih, le za odpustke sv. križevega pota, serafinskega rožnega venca, za postajne odpustke presv. R. T. in za tretjerednikom dovoljeni popolni odpustek na smertno uro se prejem sv. zakramentov ne zahteva.

Glede spovedi je sedaj zelo zljajšano. Omenimo le zadnja določila sv. stolice. Osebe, ki hodijo vsaki dan ali skoraj vsaki dan k sv. obhajilu, se morejo vdeleževati vseh odpustkov s tjedensko in v mnogih škofijah sè štirinajstdnevno spovedjo. Pa tudi za tiste, ki ne hodijo pogosto k sv. obhajilu, je dovolil Pij X., da morejo biti deležni vseh odpustkov, ki se zadobijo v

teku enega tjedna po spovedi, če pristopijo dotične dni k svetemu obhajilu in opravijo druge pogoje.

Za popolni odpustek, ki se dobi za pobožnosti celega meseca, se sme opraviti sveta spoved katerikoli dan v tistem mesecu.

Spoved se sme opraviti v katerikoli cerkvi tudi za one odpustke, pri katerih je predpisan obisk določene cerkve. Isto velja tudi za sv. obhajilo.

Sv. obhajilo se sme prejeti isti dan, ki je določen za odpustek ali tudi prejšnji dan.

2. Za odpustke predpisane molitve se opravijo po namenu sv. očeta ali sv. cerkve. Ta namen je: moliti za povišanje sv. cerkve, razširjanje sv. vere, zatertje krivovere in razkola, spreobrnjenje grešnikov, za edinstvo kerščanskih vladarjev in za potrebe sv. cerkve. Če je kaki drugi namen določen, opravimo molitve na oni namen; če namen ni določen, ga napravimo sami kakeršnegakoli, samo da je dober.

Molitve je treba opraviti ustmeno; zato ne zadostuje samo notranja molitev v mislih. Sme se pa opraviti prav tiho. Tudi skupno se smejo opraviti n. pr. očenaši, rožni venec, litanije in enake molitve.

Če je predpisano, da se mora molitev opraviti v cerkvi, se mora opraviti tu; ako se zahteva, da jo opraviš kleče, jo opravi tako; drugače jo smeš opraviti stoje, sede, hode, kaker veš, da jo bolje opraviš.

Če je en dan več popolnih odpustkov, je treba molitve ali obisk cerkve za vsakega posebej opraviti.

3. Obiskati je treba cerkev le tedaj, če je obisk cerkve v zadobljenje odpustka zapovedan.

Če je predpisan obisk katerikoli cerkve, se more obiskati katerakoli cerkev in javna kapela; če je pa cerkev določena, kaker n. pr. pri mnogih tretjerednih odpustkih: „... in pobožno obišejo cerkev, kjer je vpeljan tretji red,“ v tem slučaju so dolžni obiskati cerkev tretjeredne skupščine in v nji moliti. Izuzeti so oni, ki imajo do redovne cerkve približno 25 minut daleč, v tem slučaju morejo namestu te obiskati svojo župno cerkev, ali tudi podružnico. — Tisti, ki stanujejo v kakeršnihkoli javnih zavodih z lastno cerkvijo ali kapelo, smejo obiskati to namestu redovne cerkve.

Bolnikom naj obisk cerkve spovednik spremeni v kako drugo dobro delo.

Če je v zadobljenje odpustka predpisan obisk cerkve, se smejo obisk cerkve in molitve v nji opraviti od poldne prejšnjega dne, ali na dan odpustka.

† P. Frančišek Ambrož.

»Si fractus illabatur orbis,
impavidum ferient ruinae«.

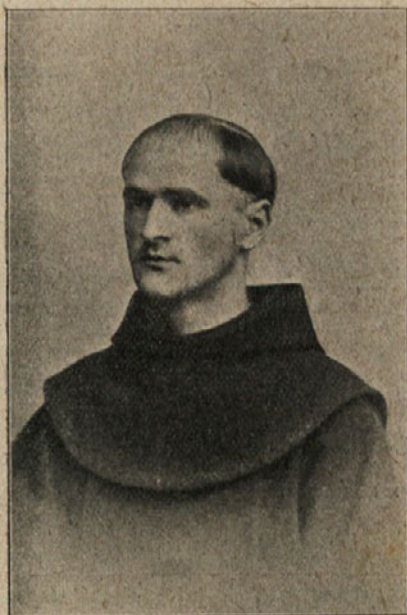
Horacij 3, 3.

Zdaj smo res v času, ko svet po silnem vojskovanju razpada, ko se najmogočnije stavbe drobe v prah in ljudstva prestrašena beže na vse strani.

Le redki so, ki čutijo v sebi moč in vstrajajo na najnevarniših mestih. Le redki so tako junaški, da bi se ravnali po besedah starega modrijana Sokrata, ki je zaterjeval: „Kamer se kedo sam postavi v mnenju, da je tako najboljše, ali ga postavi oblastnik, ondi ima, kaker se mi zdi, ostati in se nevarnosti izpostaviti, nič ne upoštevajoč, ne smerti, ne kaj družega.“ (Platon, Apologija 16).

Eden prvih mej temi junaki je bil pokojni p. Frančišek, ki so se nad njim spolnile znamenitega rimskega pesnika pomenljive besede :

„Ke bi svet zdrobljen razpadel, bodo padle razvaline na nevstrašenega.“

Kar smo več mesecev sè strahom pričakovali, to se je zgodilo: prišlo je pretresljivo poročilo, da je našega junaškega patra Frančiška zadela sovražna granata prav v hiši vsmiljenja, kjer je z občudovanja vredno vnemo opravljal dela kerščanske lju bezni. Ni bil takoj mertev, ali ko smo prebrali prvo poročilo, tedaj smo vedeli, da bo kmalu prišlo drugo. In prišlo je ter nam povedalo, kar smo pričakovali: p. Frančišek je za ranami vmerl. —

Tudi sam, nevstrašen kakor je bil, je vender nekaj časa sem slutil, kaj ga čaka. Ni še dolgo tega, da je pisal v Ljubljano našemu prečastitemu p. provincijalu Angelu Mlejniku pismo, podobno zadnji volji, recimo oporoki. Poprašal in vredil je v njem več reči, govoril o smerti ter izrazil željo, da bi bil pokopan na Sveti Gori, ako ga zadene smert. To željo so mu tudi spolnili, ko ga je smert res zadela, zadela junaka! To ni prazna beseda! Vojaška oblast sama je dala spričevanje, da je bil pokojni v resnici pravi junak. Pred kratkim je namreč izešla znamenita knjiga,* pisana, bi lahko rekel, s kervjo, knjiga s podobami naših junakov sè soške fronte. V njej stoje zapisane pomenljive besede generalja Borojeviča:

„Svoje neprimerljive junake na soški fronti pozdravlja tudi po tem potu Borojevič g. p.“

In nekako sredi teh junakov, čigavo podobó vidimo? Pater Frančišek nam gleda nasproti, junak mej junaki.

Na binkoštni torek 1915 je moral tudi on ob enem z drugimi sobrati zapustiti Sveto Goro, ali prišel je le do bližnjega Gergarja, kjer so začasno shranili milostno podobo, on je pa hitel nazaj in ni miroval, dokler mu je bilo od vojaške oblasti bivanje na Sveti Gori dovoljeno. O, s kakšnim veseljem in kako živo nam je potem pripovedoval na Kostanjevici o svojih uspehah! Tedaj se je začelo njegovo junaštvo.

Ni terpelo dolgo, ko so jele leteti ena za drugo pogubne granate na Sveto Goro, na samostan in svetišče. Mi smo s Kostanjevice vse to videli ter želeli, da bi mogli sè svojimi rokami vstaviti sovražno podiranje, ali da bi mogli ž njimi pokriti in zavarovati vsaj ubogega Frančiška. No, varoval ga je Bog, da se mu že tedaj ni kaj hudega primerilo. Njegova naloga ni bila še

* »Skizzen vom Isonzo«. Von Maler Ludwig Koch. Cena 8 K.

doveršena, zato je čula nad njim roka božja. Veseli smo bili in ga z odkritoserčno radostjo pozdravili, kolikerkrat se je po hudem ognju pokazal mej nami. In prišel je večkrat in sè žalostjo in nekako sveto jezo pripovedoval, kakšno škodo je zopet napravil sovražnik. Enkrat smo se pa práv resno bali, da ga ne bo več dolu. To je bilo kresni večer preteklega leta, ko se je jel vzdigovati gost dim sè svetogorskega samostana visoko proti nebu in so se slednjič prikazali ognjeni jeziki nad veličastnim poslopjem. Kako otožen, kako strašen je bil za nas tisti večer! In ne samo za nas — daleč naokoli po primorski deželi se je videl ogenj sè Svete Gore, in povsod so trepetala dobra serca v strahu za slavno svetišče. Kako je pa moralo biti pri sercu zlasti p. Frančišku, čiger ljubezen do Svete Gore je bila v resnici nekaj posebnega, ko je videl, kako mu vničuje sovražnik ljubljeno bivališče, kako ognjena moč ruši in podira, kar je leta in leta zidala in popravljala človeška umetnost! Ali tudi tedaj se ni zbal za lastno življenje, ni se vmeknil, temuč ostal je tudi svetogorski podertiji zvest varih ter skušal celo sproti popravljati in mašiti, kar se je dalo. Imel ni niti primernege stanovanja, temuč se je moral potikati po raznih več ali menj razdertih sobah, spati je mogel le malo in še svoje hrane ni mogel vselej v miru povžiti.

Ker v svetogorski cerkvi ni bilo mogoče maševati, zato je hodil ob nedeljah in praznikih v Gergar maševati in pomagati ondotnemu dušnemu pastirju veleč. g. Jožefu Godniču, tihemu junaku, kaker ga je rajni po pravici imenoval, mejtem pa seveda na svoje lastno junaštvo pozabil. Mej tjednom je pa hodil k nam na Kostanjevico po enkrat ali dvakrat, da je tu opravil sv. mašo in se malo pogovoril in pozabaval. Bil je namreč kljubu vsem težavam in bridkostim prav zgovoren in dobrovoljen ter je imel v sebi neko čudovito moč: v njegovi bližini nisi mogel biti strahopeten. Vsi smo se nekako poživili, keder je prišel in ga vedno težko pričakovali ter neradi odpustili.

Slednjič je bila Sveta Gora tako razdejana, da mu ni bilo več prostora gori; preselil se je torej k nam, kjer je bil prav rad, ali njegovo serce je ostalo na ljubljeni gori. Hodil je tudi od nas ob nedeljah in praznikih v Gergar na pomoč, odkoder mu je bil bližnji pogled na Sveto Goro. Šel je pa tudi prav gori, keder je, le mogel in je bilo količkaj varno, kar je bilo zanj kaj kmalu, ker je bil vse drugo prej, ko strahopeten.

Ko so tudi na Kostanjevico jele padati granate, tedaj nam je šel vedno na roko z dobrimi nasveti in gorečim spodbujanjem. Za svojo varnost ni imel posebne skerbi, za druge pa je bil prav skerben. Zato tudi ni prav nič oporekal, ko sem mu ob času velike sile povedal, da bo večina kostanjeviške družine, ki se je bila že prej zelo skerčila, odšla na Kranjsko. 21. novembra lanskega leta je bilo, ko smo zvečer bridkega serca sedeli v obednici in mej germenjem granat jemali slovo — s p. Frančiškom za vselej.

Po našem odhodu je pa tudi on kmalu zapustil Kostanjevico ter se preselil v mesto k usmiljenim bratom, ki jim je bil že več let sem udan prijatelj in so ga ob tej stiski tudi prav potrebovali. Ali tudi od tod je hodil v Gergar in celo na Sv. Goro. Kaker bi se dalo sklepati iz njegovega poročila v „Slovenu“, je bil zadnjikrat gori letos na praznik sv. Jožefa, 19. marcija. Ne brez šaljivosti in vender nad vse genljiv je njegov popis te božje poti v 75. št. „Slovenca“. Človeku se zdi, da jemlje slovo, ne le od Svete Gore, temuč tudi od nas vseh.

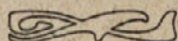
In zdaj, ko ga ni več, mnogi poprašujejo: zakaj se ni umeknil ob pravem času? Ali naj tudi mi stavimo to vprašanje? Ne! P. Frančišek je bil izreden človek — junak! Zato je bilo tudi njegovo postopanje, njegovo ravnanje izredno — junaško, občudovanja vredno. On je izveršil svojo nalogo tako, da je ne le njemu in njegovemu redu, temuč vsem Slovencem v čast. V teh desetih mesecih vojske z Italijo je storil več kaker drugi leta in leta. Sveta Gora, ko se bo vzdignila iz svojih razvalin, bo oznanjala njegovo ime daleč na okoli, ki je še v mladih letih spolnil veliko let.

Rojen je bil namreč 2. dec. 1874. leta, in sicer v Šmartnem (Stražišču) pri Kranju, ko sin priprostih, poštenih starišev. Frančiškansko obleko je prejel 25. avgusta 1894, v mašnika pa je bil posvečen 30. oktobra 1898. Povsod, kjer je hodil, je bil vzgled dobrega, natančnega redovnika, pri ljudstvu posebno priljubljen ko goreč pridigar in dober spovednik, pripraven zlasti za dolge spovedi. Bil je tudi več let prav marljiv katehet in dobro podkovan v jezikih, v naši redovni okrajini potrebnih. Tako je bil povsod na svojem mestu, najbolj pa še v sedanji vojski, ko se je skazal pravega junaka ko varih Svete Gore. Spomladi, tako je upal, bo mogoča vernitev na Sveto Goro — pomlad je prišla, ali

p. Frančišek je zaspal in ni ga več mej nami. Upamo pa za terdno; da že vživa večno plačilo v družbi nebeške Gospe, ki ji je tako skerbno varoval tukaj na zemlji njeno svetišče.

Dragi sobrat! prosi za nas vse tam gori, prosi, da se poverne mir na zemljo, da bomo mogli poromati na Tvoj ljubljeni kraj, na Sveto Goro, da bomo mogli poromati na Tvoj grob, grob kerščanskega junaka! Počivaj v miru!

P. V. K.

Vojska in misijoni v Sv. Deželi.

V 9.—10. št. lanskega „Cvetja“ smo v članku „Sv. Dežela in sedanja vojska“ rekli, da je vojna tudi tam marisikaj spremenila in da ima vojska tudi za Sv. Deželo svojo dobro stran. Seveda smo imeli v mislih posvetne razmere, ki so se vsled pritiska vojaških oblasti v obče izboljšale.

V 2. zv. letošnjega „Cvetja“ pa smo morali povdariti tudi slabo stran vojske z ozirom na škodo, ki je zadela katoliške misijone. O tem hočemo sedaj nekaj več povedati.

Kaker znano, je turška vlada v začetku vojske odpravila francoski protektorat ali pokroviteljstvo nad katoličani v svoji državi in zaplenila misijonske šole, zavode in deloma tudi samostane, ki so bili last misijonarjev njej sovražnih držav. — Zraven tega je izdala tudi postavo, s katero se prepoveduje poduk v kerščanski veri po vseh zaplenjenih šolah; teh pa je po celi turški državi okoli 700 s približno 200 tisoči učencev in učenk. — Kaka pa postane mladina brez šoljskega poduka in kerščanskega nauka, vemo iz lastne skušnje lanskega leta.

Opravičena skerb za bodočnost kerščanstva v Sv. Deželi je gnala sv. očeta, da se je potegnil za misijone v Sv. Deželi naravnost pri turškem cesarju in izrazil željo, naj bi turška vlada razglasila misijone v Sv. Deželi za papeževo ali vsaj mejnarodno last. Toda turška vlada, v kateri imajo nekaj let sèm velik vpliv svobodomiselni mladoturki, se brani vstreči sv. očetu.

Kaj pa sedaj? Umestno bi bilo, da bi v tej zadevi avstrijsko-ogerska in nemška država podpirali prizadevanje sv. očeta: saj bi bilo to tudi njima v korist, kaker smo že omenili v letošnji 2. št. „Cvetja“. Ne vemo, ali sta se obe te dve vladi zavzeli za misijonsko zadevo pri turški vladi, in v koliko; da pa se je nekaj vkrenilo, sklepamo iz tega, ker je naša vlada pozvala avstrijske redovne predstojnike, naj pošljejo misijonarjev v Sv. Deželo namestu izgnanih francoskih in italijanskih. Toda misijonarjev ni mogoče kar tako s kljuke sneti; vsekako pa se bo v doglednem času moralo kaj storiti, drugače bodo katoliški misijoni propadli ali pa prešli v protestantovske roke.

Ni sicer naš namen preiskavati, v koliko se je turška vlada prenačila, ko je kar splošno zaterla misijonske zavode, ki so bili v rokah njej sedaj sovražnih narodnosti, in kako naj bi bila drugače vkrenila, da bi se bila obvarovala oškodovanja na izobrazbi in drugih dobrinah največ svojih lastnih državljanov; saj v katoliške misijonske šole n. pr. niso hodili samo katoliški otroci, ampak tudi mohamedanski, in v bolnišnicah, lekarnah, zavodih za sirote, slepce, gobove i. t. d. so dobivali pomoč in zavetje bolniki in siromaki vseh narodov; — le mimogrede naj omenim, da za enkrat še ni vseh dni konec in tudi sovražno razmerje mej turško državo ter njenimi sedanjimi nasprotniki ne bo večno. Po vojski bo tudi Sv. Dežela odperta prometu vseh narodov. Kaker v Italiji, tako in še veliko bolj živi ljudstvo v Sv. Deželi od romarjev in turistov, vsaj po mestih; kaker lačne vrane kopnega polja, tako željno čakajo tergovci in obertniki, nosači in vodniki, pa tudi kmetje na deželi prihoda prvih romarjev v začetku vsacega leta. Romarji prinesejo denar v deželo, zahtevajo pa tudi potrebne telesne oskerbe, varnosti, vodstva; vse to je bilo pa prej zelo pomanjkljivo, dokler ni bilo toliko misijonskih postaj, kaker dandenes, ki skerbe tudi za blager in potrebe romarjev.

Torej, francoskih in italijanskih misijonarjev se bo vernilo če ne veliko pa vsaj nekaj. Toda našli bodo misijone opustošene, ljudstvo podivjano, zapeljano zopet v razkoljništvo ali pa v protestantovstvo: v desetletjih s trdom izverševano misijonsko delo vničeno ali zelo oškodovano.

Naj omenim posebno eno škodo za katoličanstvo. Sv. cerkev dobro ve, da je najložje pripraviti razkoljniko k zedinjenju s pomočjo domače katoliške duhovščine, ki izveršuje svojo duhovsko

službo po obredu vshodne cerkve. Zato so papeži od nekedaj, posebno pa Leon XIII. in Pij X. pospeševali duhovsko izobrazbo mladeničev domačinov v zavodu belih očetov pri sv. Ani ob vratih sv. Štefana v Jeruzalemu.

Toda glejte: turška vlada je ta zavod zaplenila, bele očete misijonarje izgnala, ker so bili Francozi, v poslopje pa namestila svojo šolo za mohamedanske duhovnike; le cerkev je izročila domačim gerško-katoliškimi vernikom. S tem je za enkrat hudo zadeto vspešno misijonsko delo mej palestinskimi razkoljniki. Zakaj, kje naj takoj dobi sv. cerkev drugih učencikov, večjih arabskega jezika, obredov orijentaljske cerkve, običajev, ljudstva itd., če se beli očete ne bodo vrnili v Sv. Deželo?!

Kaj naj rečem o drugih misijonskih zavodih po Sv. Deželi? Da je turška vlada zaperla edino vseučilišče v Palestini, ki je bilo v katoliških rokah, namreč jezuitsko vseučilišče v Bejrutu, in s tem oškodovala najbolj le svoje ljudstvo, ki je od ondod dobivalo zdravnike, pravnike, učitelje za višje šole i. t. d., — ni da bi se čudili, če pomislimo, da je bilo to vseučilišče tern v peti protestantovskemu framasonskemu vseučilišču ravno tam. Seveda so bili profesorji na katoliškem vseučilišču Francozi. — Takisto so mej drugimi morali oditi iz Jeruzalema francoski benediktini in zapustiti semenišče za katol. duhovščino sirskega obreda.

Žalibog, da se take odredbe niso omejile na zavode turški državi sovražnih narodnosti, ampak so segle tudi po mejnarodnih frančiškanskih samostanih, t. j. tudi tistih, katerih prebivalci imajo ude izmej prijateljskih in sovražnih narodov.

Tako je vlada zaperla dne 25. marcija lanskega leta vse samostane v Galileji in Judeji. Na vse vgovore je imela turška oblast le en odgovor: „Vi ste bili pod francoskim varstvom, torej se vam sedaj ne godi krivica; kè bi bili na Francoskem, bi se vam še huje godilo!“ To je res! — Vender frančiškanskim samostanom v Judeji in Galileji je avstrijsko-ogerska vlada izposlovala pri turški vladi, da se nikomer ni bilo treba izseliti, niti francoskim in italijanskim redovnikom ne, ampak je vse ostalo pri starem, kaker smo poročali že v 2. št.

Ta obzirnost turške vlade vsaj nekaj velja, nikaker pa ne odvaga škode, ki jo v obče terpi sv. katoliška cerkev pri misijonih v Sv. Deželi! Obstanek glavnih svetišč je za enkrat zagotovljen in ni se bati, da bi se svetišč polastili razkoljniki; toda kaj so svetišča iz kamna v primeri s tempeljni sv. Duha, kristjani?!

V koliker moremo sedaj prevideti, se bo v mnogih misijskih postajah Sv. Dežele vgnjezdilo nemško in amerikansko protestantovstvo. Tajnik nemškega orijentaljskega društva v Berlinu, dr. Schäfer je že zahteval, naj se izgnani francoski misijonarji nadomestijo z nemškimi pastorgi. V svoji knjigi „Islam in svetovna vojska“, (Lipko 1915) pravi: „... ni dvojbe, da nemška, vse prevladajoča kultura izvira iz protestantovstva.“ — S to protestantovsko kulturo si prizadevajo nemški pastorgi osrečiti tudi Sveto Deželo. Res, nemške šole in drugi zavodi imajo denarnih sredstev v izobilju na razpolago. — Še delavniši v razširjevanju protestantovstva pa so amerikanski metodisti, ker imajo, kaker že omenjeno, v Bejrutu vseučilišče, ki je gnjezdo palestinskega framasonstva.

Če torej nočemo, da bi po vojski razpadlo katoličanstvo v Sv. Deželi, bo res treba napeti vse moči. Katoliška Avstrija je v prvi versti poklicana, da vzame v roke skerb za misijone v Sveti Deželi; saj se njen vladar imenuje kralj jeruzalemski in mnogi spominiki po palestinskih cerkvah in zavodih pričajo o njegovem spoštovanju in ljubezni do sv. krajev in katoliške vere v Sveti Deželi.

Kako prav je, da je že sedaj tako močno razširjena bratovščina armade sv. Križa po Avstriji. Njen namen je, z molitvijo in darovi podpirati varihe božjega groba v njih skerbi za ohranjenje sv. vere in njenih svetišč v Palestini. Več o tej bratovščini smo že povedali v 1. letošnjem zvezku „Cvetja“. Bratovščina ima svoj sedež na Dunaju, svoje poverjeništvo za Slovence pa v frančiškanskem samostanu v Ljubljani. — Ude in miloščino sprejema P. Jeronim Knoblehar, frančiškan v Ljubljani. *P. J. K.*

Kraljica miru, prosi za nas.

Marijine prednosti so tako velike in njene čednosti tako globoke, da ne bomo Marije nikedar popolnoma spoznali, zato pa tudi otroci te nebeške Matere ne bodo prišli do konca v premišljevanju njenih odlik in veličastnih lastnosti. V premišlje-

vanju pa se bodo porajale vedno nove misli, bolj in bolj se bo odkrivala vzvišenost naše Kraljice. Koliko učenih knjig, koliko navdušenih govorov, koliko priserčnih pesmi že razglaša njeno slavo po širokem svetu! Kako lepa imena je že nadela sv. Cerkev Mariji! Sedanji sv. oče pa so v teh viharnih časih počastili brezmadežno Devico zopet z novim naslovom ter ji v njenih litanijah zaklicali goreče in proseče - vdano: „Regina pacis, ora pro nobis — Kraljica miru, prosi za nas!“

Gotovo, kaker je Kristus kralj miru, tako je miru kraljica njegova deviška Mati. Vsemu svetu je bila Marija vedno mila v vojnih stiskah, naši ljubi Avstriji pa je bila v njenih bojih vedno prava zaščitnica, o čemer nam jasno priča zgodovina. — „Kraljica miru“ pa je bila znana že našim dedom. V ljubljanski uršulinski cerkvi se nahaja stranski aljar, posvečen „Kraljici miru“. Kè bi bilo dano znamenitemu aljarju govoriti, bi nam gotovo povedal, kako so nekedaj častili Marijo, kraljico miru ne samo Ljubljančani, temuč tudi drugi Marijini otroci, ki so obiskovali belo Ljubljano. Aljar hrani namreč staro Marijino sliko. V začetku 18. stoletja jo je podaril samostanu oče dveh redovnic, doma iz Müljdorfa (Mühldorf) na Bavarskem. Redovnice so jo zelo častile ter ji dale ime „Regina pacis“ — „Kraljica miru.“ To ime nosi še dandenes. Kmalu je bilo znano, da „Kraljica miru“ ne pusti nobenega prosivca brez tolažbe od sebe. Zlasti pa so vzljubili čudodelno sliko Marijino duhovniki: novomašniki so si šteli v srečo opraviti pri „Kraljici miru“ svojo pervo sv. daritev, v neketerih letih se je darovalo na čudežnem aljarju po 1500 do 1600 sv. maš; vstanovili so celo bratovščino Marije, kraljice miru, ki je pa prenehala v jožefinski dobi. S tem naslovom so častile Marijo tudi mnoge visoke osebe, tako je n. pr. slavna cesarica Marija Terezija poslala ljubljanskim uršulinkam za „Kraljico miru“ lepo darilo.

Tudi dandenes bi se spodobilo, da bi zopet začeli častiti čudodelno Kraljico miru. Saj so nam sv. oče sami priporočili pozdravljati Marijo s tem lepim naslovom. Gotovo bo Marija nam Slovencem in tudi ostalim Avstrijcem prav tako mila kaker je bila našim prednikom. — V letošnjem majniku častimo torej Marijo predvsem ko Mater kralja miru, pozdravljajmo mogočno Devico, delivko milosti, miru kraljico; naj ona zavlada v sercih, potem bo tudi po zemlji zavladal mir! Komer je mogoče, naj osebno obišče podobo „Kraljice miru“ pri čč. uršulinkah v Ljub-

ljani, kedor pa ne vlegne, naj jo časti doma v svoji hiši in župni cerkvi! — Marija nam bo sprosila tudi zunanji mir, časten mir za našo milo Avstrijo!

Prav goreče izrekajmo klic v lavretanskih litanijah: „Kraljica miru, prosi za nas!“

M.

Najdenje sv. Križa.

(H godu 3. majnika.)

P. J. K.

Ko je Gospod Zveličar govoril svojim učencem o grozotah poslednje sodbe, je mej drugim tudi rekel: „Tedad se bo prikazalo na nebu znamenje Sinu človekovega!“ To znamenje je sv. Križ. V križu smo odrešeni: zato bo to znamenje na nebu sodnji dan oznanjalo človeštvu, da nihče ni bil rešen drugače, kaker v moči in po zasluženju sv. Križa, in da se nihče drugi ni pogubil, kaker tisti, ki mu je bilo znamenje križa po njegovi lastni krivdi v spotiko.

Koncem sveta se bo znamenje sv. Križa prikazalo na nebu in oznanilo končno zmago Jezusa Kristusa nad smertjo in vsemi peklenskimi močmi.

Toda že pred nekaj več kaker 1600 leti je storil Gospod, da se je to znamenje zmage zasvetilo na nebu, ko veselo predoznanilo zmage cerkve nad paganstvom, ki je do tedaj z ognjem in mečem divjalo zoper spoznavavce Kristusa in Njegovega imena.

Cesar Konstantin je peljal svoje legije kerščanskih in paganskih vojakov v vojsko proti svojemu sovražniku, cesarju Maksenciju. Ni da bi se čudili nad tem, da je skerb legla na obraz Konstantinu pri pogledu na svoje maloštevilne armade; dvakrat toliko je bilo sovražnikov. Konstantin je bil plemenitega serca, če tudi še pagan; nikedar se ni vdal sovražnim čutom proti kristjanom, nasprotno: podpiral jih je, ker jih je poznal ko zveste, poštene podložnike in v svoji armadi kristjane ko najhrabrejše in najzanesljiviše vojake. Skerbela ga je bitka, ki se je imela v kratkem začeti: po človeški previdnosti ni upal na zmago brez posebne božje pomoči. Vedel je, da je pravica na njegovi strani; toda, kedaj so se paganski bogovi menili za pravico? Pravičen

se mu je zdel edino le kerščanski Bog, vsaj pri svojih kerščanskih vojaki je videl, da so bili vselej in povsod pravični. Od izmišljenih paganskih bogov tedaj ni pričakoval pomoči k zmagi, ker ni več veroval vanje; priporočil se je torej z molitvijo Bogu svojih kerščanskih vojakov. In glejte, zdaj se prikaže ob belem dnevu na jasnem nebu svitel križ z napisom: „S tem znamenjem zmagaj!“ Konštantin, njegovi vojaki in mnogi drugi so ga videli.* Sedaj je Konštantin sè zmagovalno zavestjo dal povelje in znamenje za boj. Na bojne zastave pa je še prej dal priterditi znamenje križa. Dne 28. oktobra 312. leta sta se obe armadi spopadli. V odločilni bitki pri milvijskem mostu je padel sovražni Maksencij, njegova vojska pa se je deloma razperšila, deloma prešla prostovoljno v Konštantinov tabor.

In potem ko je bil Konštantin leta 323. premagal še zadnjega svojega nasprotnika, proticesarja Licinija, je postal edini vladar vesoljnega rimskega cesarstva na vshodu in zapadu.

V času svojega najsijajnišega cesarskega veličanstva ni pozabil, da se je pod znamenjem sv. Križa začela njegova slava. Dasiravno sam ni še postal kristjan, — mnogi terdijo, da se je dal kerstiti še-le na smertni postelji, — je vendar dal sv. cerkvi popolno prostost. Križu Gospodovemu, v čiger imenu in pod čiger znamenjem je zmagal, pa je s svojo cesarsko močjo in oblastjo pripomogel do največega češčenja, kar ni bilo tako lahko, če pomislimo, da je bil križ do njegovih časov znamenje sramote in smert na križu osoda največih zločincev. Najpervo je kazen na križu prepovedal, kraj pa, kjer je stal Kristusov križ, je sklenil poveljati s tempeljnomo take lepote, kakeršne po paganskih svetiščih še ni videl svet.

Skerb za to častno in bogoljubno delo je izročil in poveril svoji 80letni materi, kristjani sv. Heleni. Na razpolago ji je dal najboljše umetnike, stavbenike, slikarje, kiparje i. t. d. svojega cesarstva, zraven ji je na stežaj odperl svoje blagajne z naročilom, naj se ne pomišlja porabiti zlata in srebra, koliker treba za največo sijajnost v zgradbi namerjavanega tempeljna v čast sv. Križu.

Sv. Helena hiti v Jeruzalem h škofu sv. Makariju z naročilom svojega sina. Oba sta ene misli, da je treba najpervo poiskati grob Gospodov. Ni ga bilo težko najti; taki kraji se ne pozabijo, če tudi je ostalo mesto Jeruzalem opustošeno do leta 135. Pervi

* Prim. tudi »Cvetje« XXX. teč. (1913) 4. zv. str. 102.

kristjani, ki so bili za časa razdejanja mesta Jeruzalema l. 70 zbežali v Pelo onkraj Jordana, so se sè svojim škofom, svetim Simeonom vred vernili nazaj v bližino Jeruzalema; le-ti so seveda in za njimi tudi poznejši kristjani marljivo obiskovali in častili sv. kraje, posebno Kaljvarijo in Jezusov grob. Paganskim prebivavcem mesta „Aelia Capitolina“, kaker se je po vkažu cesarja Hadrijana l. 136 nanovo pozidani Jeruzalem imenoval, ni bilo všeč zahajanje kristjanov na sv. kraje našega odrešenja; zato so nagovorili cesarja, da je dal zasuti grobišča okoli Kaljvarije, s tem pa tudi Jezusov grob, in da je vkažal, sezidati na tem prostoru tempelj malikoma Jupitru in Veneri na čast. Kristjani so seveda sedaj izostali, kraja odrešenja pa niso zgubili iz spomina in to tem manj, ker je bil zaznamovan s tempeljni poganskih malikov. Tako je vse ostalo do leta 326., ko je prišla sv. Helena v Jeruzalem. Berž vkaže podreti malikovavski tempelj in najde skalovje Kaljvarije in 40 m odtod proti severo zapadu v njenem podnožji Jezusov grob.

Toda kje pa je križ, orodje odrešenja?

„Judje tedaj, ker je bil dan pripravljanja, da ne bi ostala na križu trupla, so Pilata prosili, naj bi se jim kosti sterle in naj bi se sneli.“ (Jan. 19, 31.) Res so imeli judje postavo, po kateri so morali trupla vmorjenih hudodelcev pred sončnim zapadom na večer pred sobotnim dnem v kraj spraviti, da bi njihov prizor ne onečaščal sobote. Tudi orodje za izveršitev smertne obsodbe so morali vničiti ali blizu kje zakopati, ker je prijemanje teh reči juda storilo za osem dni po postavi nečistega.

(Konec prih.)

Dopisi.

Slovesno obnovenje obljub v novomeški skupščini.

Nenavadno velika množica tretjerednikov pri dopoldanskem mesečnem shodu dne 9. aprila je pričala, da se verši ta dan v frančiškanski cerkvi izredna slavnost.

Slovesno so udje pred najsv. Zakramentom, izpostavljenim na aljarju, ponovili svojo obljubo. Za to je bilo odločenih nekoliko članic, ki so glasno v imenu vseh pričujočih bratov in

sister Gospodu izrekle zahvalo za to milost, da jih je po svojem vsmiljenju potegnil iz tega sveta in poklical v tretji red serafinskega očeta sv. Frančiška. Nato je sledila zahvalna pesem in papežev blagoslov. S tem je bila končana redka slovesnost.

Krasno petje mešanega zbora mej sv. mašo je zelo povzdignilo ljubeznivo slavnost. — V istem redu se je veršilo slovesno obnovenje obljub tudi popoldne pri shodu tretjerednikov iz mesta.

Take in enake slovesnosti vplivajo blagodejno tudi na druge vernike, pri katerih dobiva tretji red bolj in bolj svojo veljavo in tisto čast, ki mu v resnici gre. Dokaz temu je veliko število novih udov v novomeškem tretjeredniškem okrožju, okoli 500, ki so že v tem letu oblekli spokorno obleko sv. očeta Frančiška. — Hvala milosti božji! Da se pa tretji red pri nas tako lepo razcveta, je gotovo ne majhina zasluga našega skerbnege nevtrudno delavnega p. voditelja, ki z besedo in sè zgledom deluje za razvoj III. reda, posebno mej mladino, kateri ravno v teh časih preté tolike nevarnosti. O, da bi ne bilo mej nami obenega mladeniča, ki ne bi bil ud tega reda, obene mladenke, ki ne bi bila članica tako imenitne družbe kaker je ravno tretji red, kateri ima toliko svetnikov v nebesih!

Št. Jernej na Dolenjskem. Komaj je minulo leto dni, odkar smo imeli tu v Št. Jerneju sv. misijon. In zopet so prišli presrečni dnevi, ko smo namreč obhajali tridnevne sv. duhovne vaje za tretji red sv. očeta Frančiška. Z dovoljenjem našega preč. g. župnika in duh. svētnika, so se potrudili preč. voditelj III. reda iz Novegamesta, da so k nam prišli in tako poživili III. red sè sv. duh. vajami. Začetek je bil v petek 31. marcija z govorom ob 6. uri zjutraj. Nato je bila sv. maša z blagoslovom. Popoldan ob 5. uri sv. križev pot, govor in litanije Matere božje pred Najsvejšim. Ravno tako smo obhajali soboto. V nedeljo zjutraj smo imeli sv. obhajilo ob polu šestih zjutraj. Lepo je bilo videti veliko množico obhajancev. Tudi veliko moških se je vdeležilo mize Gospodove. Potem je bil govor, ki je zlasti veljal zakonskim, po pridigi sveta maša pred Nadsvetejšim za III. red. Ob 10. uri je bil govor za mladino sè sv. mašo. Od 1.—2. ure je bilo vpisovanje novih udov za III. red. Ob 2. uri popoldne je bil sklepni govor in slovesne litanije sè zahvalno pesmijo in papeževim blagoslovom. Nato se je veršil sprejem v tretji red. Da niso padle besede preč. voditelja na nerodovitna tla, pričuje lepo število novo sprejetih udov (104), že prej jih je bilo nad 500 članov. Genljivo je bilo videti sprejemanke, ki so klečale v špalirju po sredi cerkve. Vsakemu bo ostal v spominu prelepi prizor, ko so položili p. vizitator redovno obleko pred velikim aljarjem na vlč. g. kapelana in sprejeli še štiri moške, mej temi dva mlada fanta po 16 let stara. Škoda, da se je tako malo moških oglasilo. Bog jim daj v prihodnje več serčnosti in poguma! Naša mlada dekleta se

zavedajo s ponosom, kako prijetno in veselo je služiti Bogu po vzoru našega očeta sv. Frančiška. Ravno ta dan smo imeli za to lep dokaz, spremili smo namreč k večnemu počitku pridno in pošteno dekle, tretjerednico Jožefo Kalin iz Št. Jerneja. Bila je 27 let v III. redu. Se veličastniši je bil sprevod v cerkev in na pokopališče, ko so bili navzoči v družbi domačih treh preč. g. duhovnikov tudi preč. p. voditelj ter velika množica udov III. reda sè znaki in gorečimi svečami. Upajmo, da je rajna srečna v številu izvoljenih! Škoda, da nimamo mnogo naročnikov našega lista „Cvetje“, čeprav nas je lepo število udov v III. redu. Ker nam je list jako potreben in podučljiv, bi bilo lahko več število naročnikov, kaker samo 26. Za tretjeredniški dom v Novem mestu smo tudi nekoliko prispevali, lahko bi še več. Shode in mesečne seje imamo redno vsako nedeljo v mesecu in 8 krat na leto sami udje. Molimo glasno serafinski rožni venec, litanije in šest očenašev po namenu sv. očeta za popolni odpustek. Dvakrat imajo shod naš preč. g. župnik. V postu in adventu pridejo pa preč. p. vizitator. Vselej nas posebno poživijo in podučijo. Zlasti sedaj ob času duhovnih vaj smo slišali mnogo jedernatih in bodrilnih naukov. Bog daj, da bi si jih vsi k sercu vzeli ter jih tudi natančno spolnjevali. — Preč. p. Pavlu poverni dobri Bog ves trud, mi pa hočemo pokazati hvaležnost s tem, da bomo zgledno živeli v duhu sv. vodila, v duhu III. reda sv. Frančiška!

Toplice. 8. aprilja je bila zjutraj ob 6. uri po shodu III. reda izvolitev novega odbora za faro Toplice, kaker je bilo v zadnjem zvezku „Cvetja“ naznanjeno. V odbor je bil izvoljen en mož in več mlajših tretjerednic enoglasno. Njih zgledno življenje, previdna in modra beseda naj vnema vse ude, da bo tudi v tej župniji III. red cvetel in tako podpiral versko gorečnost!

Ljubljana. Po skerbi vodstva III. reda se je moškimi tretjerednikom ljubljanskim nudila od dne 31. marcija pa do 3. aprilja t. l. milosti polna prilika duhovnih vaj, katerih se je vdeležilo sè vso vnemo in vstrajnostjo okoli 60 mož in mladeničev. Temu pa ni čuda, zakaj pč. gosp. voditelj duh. vaj, P. M. H., je znal v globoko premišljenih govorih geniti serca poslušavcev ter jih vzbuditi k novi gorečnosti in zvestobi v tretjeredniškem življenju.

Maribor. Od 26. marcija 1916 zvečer do 30. marcija popoldne se bile sv. duhovne vaje za ude tretjega reda. Nemška premišljevanja je imel P. Beno Ruß-Müller, ravnatelj in vizitator tretjega reda v Gradcu, slovenska pa P. Filip Benicij, ravnatelj in vizitator III. reda v Mariboru. — Njih ekselenca, prevzvišeni knez in škof dr. Mihaelj Napotnik, najodličniši ud III. reda mariborske skupščine, so poslali voditeljema in vsem udeležencem sv. duh. vaj svoj nadpastirski blagoslov. Po premišljevanju, pri katerem se je ta vesela vest oznanila, se je za Njih prevzvišenost na glas molilo.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni vlč. p. Frančišek Ambrož, svetogorski vikarij, vmerl v Gorici 13. aprila, zadet od laške granate. Več o njem na drugem mestu. Naj v miru počiva! Dalje:

1. pokojni udje tretjega reda

1) skupščine mariborske:

Maribor: Elizabeta Dvoršak. Puščava: Terezija Jakob, Kunigunda Stibler. Jarenina: Terezija Herič. Slivnica: Julijana Holzer. Sv. Boli-fenk na Kogu: Viktor Antolovič, † ko vojak v bolnišnici. Sv. Ožbalt ob Dravi: Marija Arih. Studenice: Antonija Fuchs, Helena Lončarič, Kat. Kotnik, Kat. Babšek, Janez Detiček, Pavel Sagadin in Julijana Čeh.

2) skupščine svetotrojiške:

Belatinci: Marija Vinkovic. Bo gojina: Klara Rozman, Klara Oslaj. Velika Lendova: Mar. Gergek, Barbara Meserič. Tišina: Matija Pertoci. padel na južnem bojišču. Vurberg: Marija Rojko (30 let v tretjem redu). Sv. Rupert: Matejž Rubin, Ter. Poljanec. Kapela: Apolonija Kolmanič, Radgona: Neža Čergul. Ljutomer: Jožefa Zmazek. Sv. Lenart: Ma-rija Rigler, Janez Kurnik. Sv. Trojica: Neža Fradl, Andrej Berlic. Sv. Križ na murskem polju: Jožefa Karba. Sv. Benedikt v Slov. Goricah: Ivana Damiš (46 let v III. redu), Neža Kramberger (vneta tretjerednica, blaga mati), Ana Zupe. Sv. Anton v Slov. Goricah: Marija Dvoršak, Roza Muršec. Negova: Terezija Fekonja.

3) skupščine celjske:

Sv. Miklavž nad Rim. toplicami: Jakob (Frančišek) Hochkraut. Neža (Frančiška) Pavčnik, Marija (Barbara) Ožjek, Neža (Marija) Škorja, Jožefa (Marija) Klander, Rozalija (Neža Asiška) Cepuš, Ana (Alojz.) Tršek. Kostivnica: Marija (Ana) Trdina, Ana (Klara) Kolar, Blaž (Jožef) Gajšek, Anton (Franč.) Marinšek, Ana (Franč.) Weiss. Št. Jur ob j. ž.: Mica (Liza) Golob, Marija (Mihelina) Oset, Andrej (Jožef) Kramperšek. Teharje: Mica Gajšek. Griže: Terezija (Franč.) Kačnik. Sladka gora: Mica (Neža As.) Lah. Radeče: Ana (Neža) Sekolj. Zibika: Liza (Ana) Šegovec. Nova cerkev: Treza (Katarina) Lampret. Polzela: Mica (Serafina) Novak. Sv. Štefan: Ana (Liza) Ferlič. V Lintfortu (Kr. Mörs): Neža (Marija) Zabukovšek iz Ponikve. Vojnik: Mica (Klara) Divjak (nad 50 let v III. redu).

4) skupščine brežiške:

Dobova: Ana Žabkar. Cerklje: Uršula Urbanč, Terezija Gundič. Čatež: Marija Tomše, Uršula Baškovč, Ana Vovk. Artiče: Neža Haler. Pišce: Marija Pšeničnik.

5) skupščine kamniške:

Mengeš-Jarše: Ana (Elizabeta) Žargi.

6) skupščine terziške:

Teržič: Ivana (Antonija) Kavčič.

7) skupščine novomeške:

Vavtavas: gospa Jožefa Dular, soproga velespošt. g. bivšega deželj-nega poslanca. Naše sožalje! — Št. Jernej: Jožefa Kalin, zgledna tretje-rednica. Toplice: Jožefa Senica, Šmihel: Marija Marc. Čermošnjice: Marjeta Kump.

8) skupščine ljubljanske:

Marija Bradula, Marija Božič, bolniška sestra, Marjeta Gože, Katarina Boben, Alojzija Metelko, † 22. marcija na Nemškem, vzorna žena, skerbna

mati, dvoje malih otrok je zapustila tujim ljudem v oskerbo, mož namreč služi pri vojaki v Ljubljani.

8) skupščine na Viču:

Marija Oblak, Elizabeta Čatar, Katarina Pirnat.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Ana Jeneš, Andrej Meserič, Ivan Kos v Bratoncih, Marija Zlatoper v Davči, Marija Obaha v Št. Rupertu, Alojzija Kepec (Kamnik). Priporočajo se v molitev udom armade sv. Križa!

Dalje priporočajo ljubljanske tretjerednice v molitev pč. p. Marijofila Holeček za popolno ozdravljenje, da bi mogli nadaljevati svoje delo na pridižnici. Priporočeni naj bodo vsi sobratje I. in III. reda, ki so v vojaški službi.

Zahvala za vslišano molitev.

Naznanjam obljubljeni zahvalo presv. Sercu in Antonu Pad., da se je moj brat Mihaelj po 11 mesecih oglasil iz vjetništva na Rusovskem. Priporočal sem se najsv. Sercu in ljubemu sv. Antonu v tej zadevi, da bi se zvedelo, ali je sploh brat še živ in kje da se nahaja. Obljubil sem očitno zahvalo v »Cvetju«. Zdaj sem vslišan, hvala božjemu Sercu in milemu čudodelniku!

Fr. Emilij Komejanec.

Priporočala sem se v svojih potrebah božjemu Zveličarju, pričujočemu v zakramentu presv. R. Telesa, takisto tudi lurški Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu. Bila sem vslišana: dobila sem pošteno in mirno stanovanje in ozdravljenje ušes, bila sem že popolnoma gluha, ravno zdaj pred duhovnimi vajamj pa sem zadobila posluš, zato se z veseljem zahvaljujem v »Cvetju«, kaker sem obljubila.

T. V., tretjerednica.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v marciju: Marija Kvar, Maribor: 50 kron 80 vin.; Terezija Colnar, Ljubljana: 3 krone; Ana Božič, Ljubljana: 4 krone 20 v.; vredništvo Bogoljuba: 57 kron; Marija Male, Podoranjca: 44 kron; Uršula Male, Podsinjvas: 24 kron; Frančiška Kodar, Poženek: 25 kron; Marija Slana, Ptuj: 6 kron 16 vin.; Andrej Meden, Ljubljana: 2 kroni; Marija Erjavec-Miholič, Bratonci: 43 kron; Jožefa Udovč, Št. Rupert: 11 kron; Terezija Čerček, Slivje: 30 kron; Alojzija Čuješ, Ljutomer: 96 kron; č. župni urad Boh. Bistrica: 28 kron 30 vin. — Marjeta Repnik, Marija Ulčar, Katarina Žeboc, Antonija Žeboc vsaka po 20 vin., izročile č. fr. Liberatu v Kamniku: skupaj 80 vin.

Za kitajski misijon je došlo k nam v Kamnik: Frančiška Zorko iz Brežic: 5 kron.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser. — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov. — Vredil P. Evstahij Berlec.